

Клод Фарер

Лодка номер две

На полковник Л. Жуино-Гамбета

– Стъкмете лодка номер две!

Свирката на боцмана подкрепя командата с острия си трилер и матросите хукват към кърмовата палуба:

– Аврал за екипажа на лодка номер две! Аврал!... Екипажът на лодка номер две! Екипажът по лодките!...

Двама доброволци вече тичат, понесли макарите. Защото лодката не е още в морето. Тя виси на балките си, вдигната над горната палуба, на дванайсетина-петнайсет метра над вълните. И трябва да се спусне, преди да се стъкми.

– Хайде, екипажът на лодка номер две... Хайде, синко, по-живо!

Номер 304 – Льо Керек, първокласен матрос, дипломиран маневрист, старши на втора лодка – тъкмо привършва излъскването на медния планшир. Удобно наместен – легнал по корем върху планшира, запянал краката си в една от пейките, целият издаден напред, – той се поклаща безгрижно и си тананика някаква песничка от Морлекс.

Пронизителната свирка го стряска, вдига го на крака, с парцала в едната ръка и лулата – в другата.

– К'во става тука?... Да стъкмявам? Сега?... И в туй време?

И наистина вълните са големи, а вятърът – повече от студен. Впрочем това е нещо обикновено край този проклет марокански бряг. Огромни разярени вълни вихрено се носят от единия хоризонт до другия. И крайцерът „Са ира“¹ макар и на котва, се мята във всички посоки много по-силно, отколкото ако беше сред океана.

На две мили по десния борд плажът – жълт и зелен, изчезва под една огромна ивица пяна: прагът! Над бурните водни пръски едва се виждат високите минарета на моравия град – фина дантела от синкава вар...

– Те да не са пияни? Да пращат лодката ми в тоз праг... Мръсна работа, дявол да го вземе!

И номер 304, Льо Керек, гневно се изплюва встрани. Но за всеки случай се захваща да подготви лодката – слага пробката, освобождава руля, отвързва греблата. Палубният старшина номер 356, Корсюф, се присъединява към него, покатервайки се като котка на балката. Двамата мъже се вкопчват във фалините за управление и извикват: „Готово!“ Макарите заскърцват, двойните скрипци се задвижват и лодка номер две се спуска безпрепятствено във водата... Так! И балните се отварят... Лодката се полюшва. Една по-силна вълна тутакси я блъсва към крайцера. Но по-бърз от нея, Льо Керек поема удара с един як прът за

1. На името на популярна песен от Френската революция (фр.). Б.пр.

отблъскване.

– Внимавай там, ей, Корсюф!... Внимавай да не се блъснем!

– Добре! – обажда се Корсюф.

Увиснали като грозд по спуснатия трап, останалите петима от екипажа тупват един след друг в разлюляната лодка. От борда се разнася заповед:

– Слагайте мачтата!...

– Е, хайде сега! – измърморва 304, Льо Керек. – На ветрило и при туй вълнения само това ни липсваше!... Уф! Мръсна работа!... Къде ми е мушамата, дявол да го вземе!...

Той нахлузва дрехата. И в същия момент една вълна го-плисва в лицето, доказвайки навременността на предпазната мярка.

В това време лодката се изтегля назад и се приближава до батапорта. Един цивилен офицер – красиво и фино, много елегантно голобрадо момче – излиза на платформата.

– Я – зяпва 304, Льо Керек, – г'ин Латок! Е, вече не се чудя... Колко му се ще на брега на горкото момче! Близо месец не е слизало!...

И той се усмихва широко. Лошото му настроение се изпарява. Първо, този г'ин Латок е хубав човек. Не е груб с хората, знае какво е шкот... Пък и е енергично момче. Приказвайте каквото щете, ама с такъв мичман човек може да се гордее!

На платформата при батапорта момчето вече чурулика:

– Ей, 304!... Кога ще стане? Днес или утре?... Идвай, дявол да го вземе!...

304, Льо Керек, се ухилва още по-широко. Здравата ругае мичманът, а?... Хайде! Не трябва да го мъчим.

– Хей, Корсюф!... Къде ти е прътът? За какво са ти го дали!

Една огромна вълна повдига лодката почти на равнището на батапорта. Офицерът скача и пъргаво тупва в нея с приборани крака. Сяда, поема руля и в същата секунда командува: „Отблъсни!“

– Младо, ама моряк! – измърморва възхитено под носа си 804, Льо Керек.

– Вдигни фока! – заповядва мичманът.

Платното изплющява като камшик. Лодката ляга на борд.

– Пусни шкота!

Матросът нещо не успява. Ала 304, Льо Керек, с юмрук деликатно му напомня за задължението му:

– Негодник! Мамино синче! Чуваш ли, като ти говорят!

След като шкотът бе отпуснат, лодката се изправя криво-ляво и с

попътен вятър се насочва право към брега.

На сто метра от прага 304, Льо Керек, се осмелява дискретно да по-съветва мичмана си:

– Пазете се, лейтенанте!... Тези вълни...

Момчето любезно протяга облечената си в ръкавица ръка и го потупва по рамото:

– Не се бой, стари ми 304!...

После, станал отведнъж сериозен, той се изправя, за да вижда и управлява по-добре. Защото опасният момент приближава.

Прагът е една разпенена стена, в която се връзва един паянтов прояден дървен мост, същинска отломка. Вълните го заливат непрестанно. Не е възможно да слязат от лодката при първите стълби. Трябва да продължат по-нататък. Трябва да преминат прага. С фок, издут като балон, номер две се понася натам като към пропаст.

– Внимавайте, момчета!

На три пъти лодката ужасно се накланя към носа. С грохот пропадат в една огромна синкавозелена дупка. Изкачват се по водната планина зад нея. Пак пропадат. Пак се изкачват... Край! Прагът е преминат. Сега вече плават в спокойни или почти спокойни води.

– Свалете фока! Дайте към стълбата!...

Мичман Латок, пъргав при пристигането, както и при тръгването, скача на третото стъпало. Обръща се.

– Сега се връщайте на кораба!... И... благодаря, момчета!... А! Разбира се, ще...

Той ще каже: „Ще се върнете на гребла...“, защото малко е рисковано да вдигаш ветрила в такова море. Знае той: често е участвувал в регати в Кан, в Трувил... Но на този смелчага 304 не му оставаше друго, освен да лавира неумело срещу вятъра...

И тъй, тъкмо мичман Латок да каже „Ще се върнете на гребла...“ и от стълбата горе се чува нечий глас:

– Жан!... Най-послед!... Това сте вие!...

Дотичва една дама – една много млада дама, много розовичка и много руса... Мичман Латок тутакси забравя и Льо Керек, и лодката, и вятъра, и гърмящия праг, и още много други неща. Мичман Латок изкачва две по две стъпалата на проядената стълба и изчезва с русата и много розовичка дама подръка...

– Да свалям ли мачтата? – пита 356, Корсюф.

– Ако искам!... Кой те пита тебе?... Ти ли си старши сега или аз?...

Да свалим мачтата, да свалим мачтата... Ясно, че трябва да се сваля мачтата... и 304, Льо Керек, знае това по-добре от всеки друг... Но... ето! Не друг, а 356, Корсюф, го каза първи!... Корсюф, прост моряк!... Дявол да го вземе? Къде се бърка той? Да сваля мачтите?... В края на краищата можем да си правим каквото искаме, лейтенантът не е дал заповед... Пък и той дойде на ветрила!... Защо да не се върнем и ний така!... Не сме аджамии! Все сме управлявали!...

Впрочем ето и 356, Корсюф, който съвсем без време налива масло в огъня:

– Виж к'во... нали ти си старши?... Ще я сваляме ли таз мачта, или няма да я сваляме?

– Трай! – отрязва го ядосан 304.

И вече твърдо:

– Отблъсвай, като ти казвам!... Отблъсвай де!... И вдигай фока! И грота също!

Подета като от вихрушка, лодката като чайка полита напред.

Внимание! Прагът!...

304, Льо Керек, изругава тихичко през зъби. Много не навреме идва този праг. Първо, вече нямаме попътен вятър, естествено. Наближаваме и лодката ужасно се накланя. Вълните я подхващат странично и сякаш плесници изплющават по десния ѝ борд... Пък и...

Пък и гс'ин Латок го няма... А опитът му, макар и малък, нямаше да ни е излишен...

– Внимавай, опасност! – промърмори неспокоен 356, Корсюф.

Сега е моментът. Първата вълна се надига под вълнореза. Лодката подскача на двацет стъпки и отново пропада в страхотна бездна... А! Започва се пак: втората вълна връхлита много скоро и истински ураган от вода се стоварва върху лодката, напълва я догоре...

– Дяволите да го вземат!...

Трета вълна. Прекалено натежала, лодката не подскача вече. Гигантската стремителна вълна я подхваща през средата и се стоварва върху двете ветрила едновременно. Победена, лодката се преобръща. Седмината мъже, изхвърлени като от прашка, оставят всичко, разпиляват се на двацет метра наоколо, после вълната ги изтъркулва до плажа... След четвърт час те отново се събират там, ако не невредими, то поне в пълен комплект – на всички ръцете, колената, лицата им кървят; на 356, Корсюф, му е изкълчен глезенът; а, на 304, Льо Керек – счупена дясната ръка.

– Поне сички са тука! Хубаво! – философски отбелязва един от

корабокрушенците.

Но бившият старши не приема тъй нещата:

– Да го вземе дяволът макар! По-добре да бяхме изпукали всички!...

И със здравата си ръка той ядно разкъсва платнената си матроска.

– Е, не, недей!... Братко!... Не се ядосвай така!... Ето! Виж! Ето ти я лодката, и тя се връща!

Това е добър знак. Лодката се връща, изтласкана на брега като екипажа си. Отклонява се, люшка се нагоре-надолу. Изтръгнатите ѝ мачти плават край нея... Внезапно разпален, 304, Льо Керек, забравя за счупената си ръка:

– Дявол да го вземе... Май не сме съвсем загубени! Ще я оправим таз лодка, а?... Смело, момчета! Хващайте!

И той пръв се хвърля във водата, плувайки криво-ляво, с една ръка. Всички заедно – „Ей-й-руп! Дигай!“ – и те повдигат пострадалата лодка. Тя отново пада. Те отново започват. Тя пак пада. Те се ожесточават – „Дигай, дигай де!“ И, из-подрани, изтощени, разкъравени, те тържествуват най на края, изправят корпуса, покатерват се вътре... Пълно е с вода, разбира се. Но кофата за изтребване е тук! Хайде, по-живо!

– А мачтите! К'во да ги правим?

– Дръж ги де! Навий около тях ветрилата и събери всичко ка пейките, по средата... Виж дали можем да приберем всичките гребла.

– Пет, шест, седем.

– Добре! Всеки на мястото си, по-живо! Ей, ти, 356, можеш ли да гребеш с твоя презорен крак?

– Не ми закачай крака!

– Добре де!... Готово ли е? Напред... Греби! Силно!...

И възкресена, упорита, героична, лодката се хвърля отново срещу прага – този път на гребла...

Лодка номер две се приближава до борда на „Са ира“. От толкова далече вахтените не бяха я забелязали. И дежурният офицер, изправен до батапорта, гледа с известно учудване тази наводнена лодка, тези матроси, плувнали в пот, капнали от изтощение.

– Дявол да го вземе! Едно греяно вино няма да ни е излишно!

Междувременно 304, Льо Керек, се качва на кораба не без известно затруднение: счупената му ръка го пробужда остро и все повече се подува. Изведнъж разтревоженият вахтен офицер вижда пред себе си един засмян, но блед като платно матрос, който му козирува с лявата ръка:

– Но какво става с вас, Керек? Ранен ли сте? Къде? Как?

Ала Керек – 304, Льо Керек, старшият на лодката, привързана тук, край борда, спасена, невредима – вдига презрително рамене:

– Няма нищо, капитане! Нищо опасно!... Идвам само да докладвам за курса... И такова... да ви кажа, капитане... за курса де – нищо особено...

КРАЙ

© Клод Фарер
© 1983 Ася Къдрева, превод от френски

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2008

Издание:

15 морски истории
Френска, първо издание
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1983
Рецензент Бояна Петрова
Преводач Ася Къдрева
Редактор Панко Анчев
Художник Димитър Трайчев
Худ. редактор Иван Кенаров
Техн. редактор Добринка Маринкова
Коректори Светла Димитрова, Мария Филипова
Дадена за набор на 29.VII.1983 г. Подписана за печат на 5.XI.1983 г. Излязла от печат
м. декември 1983 г.
Изд. № 1700. Формат 60×90/16. Печ. коли 14,75. Изд. коли 14,75
УИК 10,56 Цена 1,40 лв. ЕКП 9536622311; 6126–18–83. Пор. № 210
ДЧ 840–32
Печат: ДП „Стоян Добрев-Странджата“, Варна
с/о Jusautor, Sofia

15 histoires de mer
Gautier-Languereau, 1966

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9425>]